

haaber, det vil findes, at det er lykkedes, i alt Fald tilnærmelsesvis, at naa dette Formaal. Man kan sige: Ja, det er noget, som har ført til, at man har talt bredere, udførligere, end det var nødvendigt. Det har ført til, at man paa adskillige Punkter har gentaget Ting, som ikke behøvede at gentages, og i det hele taget kan man maaste fra et Lovsynspunkt gøre Indvendinger med Hensyn til Affattelsen, men jeg haaber, at man til Gengæld vil finde, at Loven er jævn, fattelig og forstaaelig for dem, som skulle anvende den. Man vil f. Eks. finde, at der ligefrem er lagt an paa at affatte Loven saaledes, at den, som læser een enkelt Paragraf, bliver gjort opmærksom paa, at han maa huske paa ogsaa at læse, hvad der staar i en anden Paragraf. Jeg vil f. Eks. henvise til § 126, hvor der er Spørgsmaal om, hvad en Skipper skal gøre, naar Kontrakten optages, forinden Skibet er afgang fra det Sted, hvor Rejsen skal begynde, og der henvises saa for det Tilfælde, at Konnossementet allerede er udfærdiget, til § 141, for at han der kan se, hvad han saa skal iagttage. Ja, kan man sige, det er noget, som ikke behøves, og hvorfor skal det staa der. Men denne Henvisning er ligefrem kun sat, for at den Skipper, som skal anvende § 126, ved samme Lejlighed skal gøres opmærksom paa, at han tillige maa sørge for at saa Konnossementet tilbage, hvis der er udstedt et saadant. Det samme gælder om de Henvisninger til forskellige Paragraffer, som rundt omkring komme frem. Det var et Stridens Emne, da Loven saa ikke kunde blive saa elegant, som det kunde ønskes, og den svenske Elegance forargedes ogsaa paa forskellige Steder; men saa er Loven til Gengæld saa meget mere praktisk brugelig, da man ved at citere en Paragraf gør den paagældende opmærksom paa, at det og det findes ogsaa i en anden Paragraf. Derfor har det været Opgaven at udarbejde Lovforslaget saaledes, at de, som skulle anvende det, forhaabentlig kunne forstaa det, og dernæst har Opgaven været at give saa fylde og omfattende Regler som muligt med Hensyn til det Lovgivningsomraade, som Forslaget omhandler, for at de, som skulle anvende det, naar de blot have sund Forstand, gode Sømandskundskaber, Livserfaring og Lovbogen i Lommen, saa vidt muligt skulle være i Stand til at klare sig i de forskellige Forhold, som deres Gerning fører med sig. Naturligvis har man ikke kunnet give saadanne Regler, at man blot behøver at tage Passer og Lineal og lægge dem paa dem for saaledes at afgøre, hvad der er Ret, det er umuligt. Der kan kun

siges i Loven, at naar en begaar en væsentlig Misligholdelse af en Kontrakt, kan den hæves o. s. v., men hvad der er en „væsentlig Misligholdelse“, kan ikke afgøres ved en almindelig Regel. Der kan siges, at naar f. Eks. en Bjærgningspris er uforholdsmæssig høj, kan Sagen indbringes for Domstolene, men hvad der er en „uforholdsmæssig“ høj Bjærgningspris, er noget, som beror paa et Skøn, og som maa afgøres i hvert enkelt Tilfælde. Men saa vidt muligt har man søgt at lade denne Lov være en trofast Ledfager for alle, som skulle anvende den, saaledes at den kunde hjælpe dem i de forskellige Forhold. Derfor er det Hovedsagen, at de paagældende vide, hvad der er gældende Ret i vedkommende Forhold. Det er jo dog en Hovedsag først og fremmest, at man ved, hvad der er Ret, hvad Loven bestemmer om det paagældende Forhold, i Stedet for at være henvist til at finde det hos en eller anden, som saa giver mer eller mindre rigtig Bistand. Det er jo nu en Mangel ved vor gældende Ret netop paa Lovgivningens Omraade, at vi paa mangfoldige Punkter have saa saa Regler, at det er tvivlsomt, hvad der er gældende Ret eller ikke. Jeg kan tage saa at sige hver eneste Kapitel i Loven, f. Eks. Rederikapitlet; saaledes med Hensyn til Partrederiet er der nogle enkelte Regler, med Hensyn til hvilke det egentlig paa sine Punkter er tvivlsomt, om man ikke helst endda maatte undvære dem, fordi det i Virkeligheden ikke er klart, hvorledes deres rette Mening og navnlig Udstrækningen af deres Betydning er; en saadan Regel som Parthavernes Ansvar pro rata finde vi ikke som klar Regel i den gældende Ret, og f. Eks. Reglen om den bestyrende Reders Forhold, det er altsammen noget, man skal udlede af Forholdets Natur, Praksis, Sædvane o. s. v.; men den klare Lovregel mangler. Der er ligeledes Forholdet med Bodmeri, med Hensyn til Spørgsmaalet, om man kan forbyde Ladningen eller ikke, hvilket heller ikke her er gældende Ret. Ligeledes f. Eks. med Hensyn til Skipperens Forhold over for Dypsigelse, Lønning o. s. v. Der er man anvist at følge Analogier, kort sagt det nuværende er ikke saa lovsagt, som det netop vil blive, hvis det foreliggende Forslag bliver vedtaget. Lovforslaget har altsaa den store Betydning, at vi paa et saa omfattende Omraade som dette saa at vide, hvad der er gældende Ret — det er først og fremmest Betydningen; thi vi have jo kun her at gøre med det, som man kalder for deklaratoriske Love, idet de fleste Regler ere saadanne, som Parterne kunne fravige, hvis de ikke ere fornøjede med dem, de kunne skrive noget andet i Kontrakten om det Punkt, det